

Író Alkotók Klubja

S z a v a k a m é l y b ől

Különszám

ÍRÓ ALKOTÓK
KLUBJA

ÍRÓ ALKOTÓK KLUBJA

SZAVAK A MÉLYBŐL

e-antológia

2022 / Különszám

HU ISSN 2498-6429

Fotók: Bögi Tamás

Borító: Ötvös Virág

Lektorálta: Kerecsényi Éva

Készítette: Dittrich Panka

Elérhetőség: iro.alkotok@gmail.com

Drága Tamás!

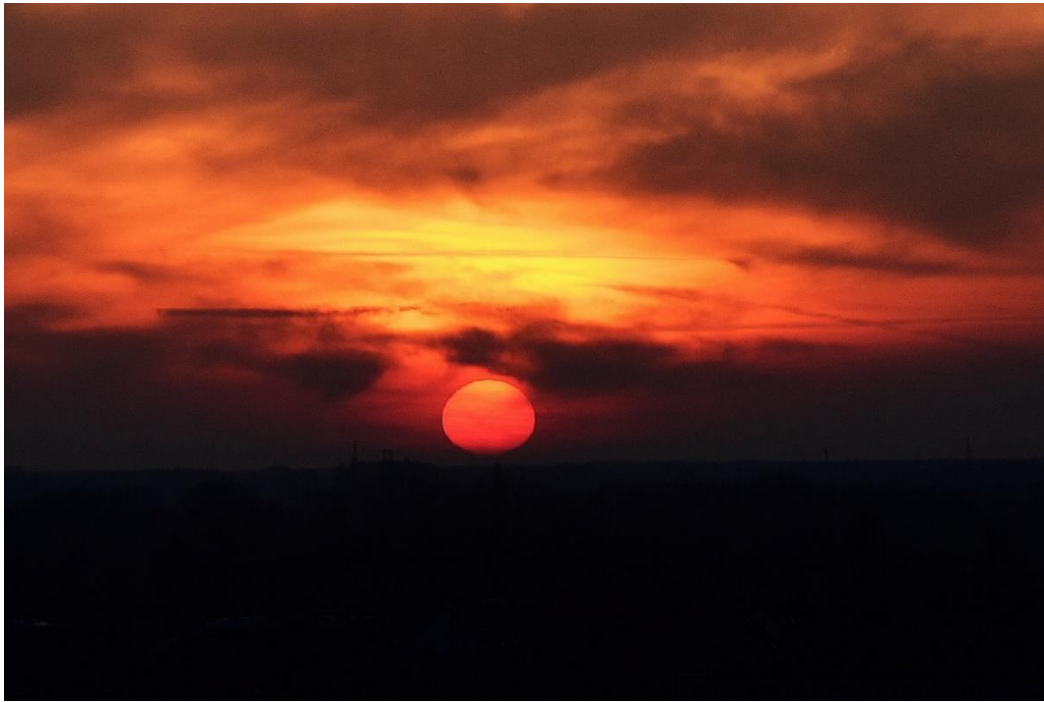
Jövök-megyek a városban nap mint nap, ahogy szoktam, de valami megváltozott, valami más lett. Nem, nem épültek még újabb házcsodák, új éttermek, kávézók sem nyíltak, de valami megváltozott, mert te nem jössz. Nem futunk össze, és nem újságolod el boldogan, hogy „Képzeld, bekerült a fotóm a tévébe!” vagy „Láttad, milyen szépek voltak a ma reggeli fények?” Igen, azok a fények valóban szépek, de bekúszott egy sötét felhő közéjük, s velünk együtt az ég, a vízpart, a fák, az utcák is siratják egyik kedvenc fotósukat. Siratják az Embert, aki szenvedéllyel, önzetlenül, fáradhatatlanul kereste az őt körülölelő világban a szépet, a jót, a különlegest. Amilyen Te magad is voltál. El sem tudod képzelni, milyen gazdagságot hagytál ránk a művészeted, a munkáid által. Nincs szinte nap, hogy ne jönne szembe valamelyik általad megörökített pillanat, sokszor egy-egy vers társaságában, hisz gyakran találkoztak össze versek és fotók, hogy ebből a különleges randevúból egy újabb lélekemelő műalkotás szülessen. Köszönjük, hogy voltál nekünk, hogy színt hoztál az Író Alkotók Klubjának az életébe. Drága emléked szívünkben őrizzük, és reméljük, hogy lelked örök nyugalomra lelt az angyalok világában.

Kerecsényi Éva

Győr, 2022.03.04.

„ A viszontlátás üdv, a búcsú seb,
az új viszontlátás még édesebb,
és éveket pótol egy pillanat;
a végső válás mégis megmarad. ”

Johann Wolfgang von Goethe

Kerecsényi Éva: Koronázás

Bíborpecsétetes az ég ruhája,
parazsat pöckölt ma rá az alkony,
kavargó színek kergetik egymást,
árnyékok bujkálnak lenn a parton,
fenséges fényben úsznak a felhők,
felfelé görbül az égbolt szája,
érzem, valahol egy angyal röppen,
s a pillanatot megkoronázza.

Ötvös Németh Edit: Vérvörösben

Vörös égen vörös a hold,
véres éjjel véres a hó,
gyilkos szóval ne úzzetek,
ha úgy tartja a kedvetek.

Vörös égen vörös a hold,
véres kéreg, égen a folt,
hóban lépek, izzadó tó,
meghalok ma, maroknyi szó.

Vönöczkiné Gmeindl Margit: Esti csend

Vörös bársonyt vont az égre a nap,
elfáradt már, lassan aludni tér.
Elszunnyadt, nyugszik a távoli táj,
elhalkult, nem énekel a kismadár.

Csend ült szobámra, csak szívem dobog,
nem moccan semmi, magányos vagyok.
De mozdul a zár, megtörve a csendet
belépsz, hangod bánkódni nem enged!

Kerecsényi Éva

Repülj velem

Repülj velem a felhőkön túlra,
alul a város lustán elnyúlva
kúszik, kanyarog, készül az éjre,
aranyló szívéen a Hold pecsétje.

Repülj velem az álmokon túlra,
dobjunk érmét a boldogság-kútba,
s ha szomjúságtól porzik a lélek,
legyünk oázis egymás szívének.

Rozán Eszter: Ne félj

Ne félj, hogy eljött az ősz,
a nyár csendesen itt hagyott,
a patakpart színes fáit közt
a bágyadt napfény még felragyog.

Meglegyint az elmúlás szele,
zizegve hullnak a levelek,
az avarban lépteid nesze,
édes emlékek keringenek.

Zsubrits Zsolt: Szép ez az ősz

Szép ez az ősz,
lombok ritkás fonatát fésüli,
festi újra lágy szellős a fáradt Nap,
a vad szél úgyis borzolja,
kócolja, ha fagy.

Szép ez a csend, amit még e nyár
utolsó próbálkozása szült,
hadd érintsen palástjával
a langyos este és a fáradt folyó.

Kerecsényi Éva: Őszi dal

Hová futtok, ti felhők,
fent az égen,
tetszik e könnyed,
gondtalan gomolygás,

fény tengerében
én is elmerülnék,
hogy ölében ringasson
az égi gondolás.

Kerecsényi Éva

VARÁZSERŐ

Egy apróság, tört pillanat,
egy mosoly volt, semmi más,
maradt minden a régiben,
velem fordult a világ,
egy mosoly, apró semmiség,
levél meglibben a fán,
tavaszi szellő arcához ér,
s rebben, mint rémült madár.

Dittrich Panka

SZEPTEMBER

Szeretlek ősz, szép szeptember,
ezer színben suttogsz nekem.
Nyomot hagysz a bús szívemen,
elmúlt időn, szerelmeken.

Szeretlek ősz, szép szeptember,
lassan én is öreg leszek.
Idő lüktet vén szívemen,
sebet foltoz a lelkemen.

Zsubrits Zsolt

Tél

Fehérbe bújnak a fák, vonalak,
fagytól vacog folyók s a falak,
házak csontjáig hatol a hideg,
galambok szárnyán dermedve ébred.

Reményét leheli a jeges járda,
úttalanul vágyik melegebb napra.
Télúrfi tündöklése átmeneti,
bár most még lenyomatát hó lepi.

Zsubrits Zsolt

Fehér a hó

fehér a hó biztató
fehér a ház a lármás
fehér a toll puhatol
fehér a szó nyugtató
fehér a kép egyet lép
fehér a vágy álmod lát
fehér a dal táncolva
fehér a gomb megfogom
fehér minden hang sincsen
csupán a fehérségem

Jakab Ibolya Shanti

Amikor III.

Egy különleges nap

Amikor a nagy harang
Találkára hív,
Amikor áhítattal
teli minden szív,
Amikor az imádság
Messze-messze száll,
Amikor a lelked
Isten előtt áll,
Amikor a szeretetet
Tapintani lehet,
Amikor megszűnik

Minden gyűlölet,
Amikor mindannyian
Boldogságban élünk,
Mert Isten szent
Tenyerén van
Mindennapi étünk,
Akkor van igazán
Csoda minden napban,
S mindenkit átölel,
Mint egy puha paplan.

Kerecsényi Éva

Felismerés

az éj sötét torkából
mikor kiszabadul a reggel,
s csillagport törölget szeméből az ég,
frissen vasalt gondolat indul útjára,
s rám infúzióként hat a felismerés,
ajándékba kaptuk földi létünk,
mit olyan egyértelműnek veszünk,
pedig semmi sem a miénk,
de jó ha tudjuk, minden értünk van,
ez az életünk,

hisz minden apróság lehet örök érték,
csak lüktessen benn a szív és a vér,
ott kezdődik az igazi szabadság,
hol a zarándok lélek nyugovóra tér,
mikor nem akarok már a sorssal csatázni,
hiszem, hogy létezik felsőbb akarat,
kavargó kérdéseim rendre választ kapnak,
s összekuszált érzéseim megnyugszanak,
még élni akarok, míg nincs teltház a polcon,
hol boldogságperceim kapnak helyet,
néha megijeszt ugyan az idő múlása,
s ha a tükörbe nézek, felszisszenek,
türelmetlen évek üldözik egymást,
mintha kötelező lenne a nagy rohanás,
be kéne húzni a láthatatlan féket,
s élvezni, míg nekünk szól az előadás

Kerecsényi Éva

Hódolat

Súlytalan szökken a tavasz,
nyelvét kiölti a tájra,
incselkedik a kis ravasz,
kacéran libben ruhája,
hódolók hada sorban áll,
felhők a földig hajolnak,
tavaszkisasszony csókra vár,
s bókokra, szerelmes szókra,
árnyak, fények a fák között
titokban nyomában járnak,
smaragdzöld csend a víz fölött
tükröt tart szép mosolyának.

Kerecsényi Éva

Fújjogató

Fújj, fújj, te szél,
varrj a felhőkre fodrot,
táncoltasd meg a fákat,
lombszoknyájuk hadd lobogjon,
gombold ki a tavasz kabátját,
villanjon ki formás teste,
a bekötött szemmel tántorgó tegnapot
a félelem jól kiéheztette.

Fújj, fújj, te szél,
surranj be minden kis résen,
a remény redőnyét kocogtasd,
új táncrenddel startol az élet,
lassú keringő vagy éppen szamba,
mindegy, az érzés vezessen,
sarokban gubbasztó lelkünk
báلكirályként ropja a parketten.

Kerecsényi Éva: Rossz tréfa

Fanyar fintor a tavasz arcán,
komisz tél csúnyán megréfalta,
előre engedte egy lépést,
majd az ajtót durván rávágta.

Virágruháját megszaggatta,
letörte játékos kedvét,
havat fújt bájos pofijába,
jéggel dobálta karcsú testét.

Szegény tavasz száz sebből vérzik,
sajogva fáj törékeny teste,
sebtapasz lelkén napsütés
és édes virágillat lenne.

Kerecsényi Éva

Sóhaj-tó

Csendbe burkolózó hajnali áhítat,
harmat cseppen szomjas fűszálak ajkára,
frissen ébredt szellő lábujjhegyen lépked,
s fehér fodrot sóhajt a tó bársonyára.

FOTÓ: BÖGI TAMÁS

Kerecsényi Éva

A lélek tüze talán sosem alszik ki, csak néha megszűnik lobogni, mert súlyos takaróként rakódik rá a régi rossz emlékek, vesztes csaták, fájó érzések vastag hamurétege. Legbelül, a lélek feneketlen kútjában viszont még ott buzog az örömteli, boldog élet forrásvize, mely csak arra vár, hogy kiszabadulhasson, feltörhessen, hogy lemossa a lélekről a múlt megannyi fájó fájdalomnak, keserűségének porát, s hogy tiszta, friss vizével új életet adhasson az éveknek.

FOTÓ: BÖGI TAMÁS

Kerecsényi Éva

Csendkapu

Csend kapujában kinyíló áhítat
megfogant, s nagyra nőtt bennem,
csodát csempészett a morajló mába,
s éreztem, hogy ott kell lennem,
hol a fénybe fúródó folyó tükrén
arcod megcsillanni láttam,
lelkednek aranyát tálcán nyújtottad,
s vártál az éj oltalmában.

Jakab Ibolya Shanti

Napnyugta

Olvadó csendben
aludni tér a Nap
csendes nyoszolyáján
új erőre kap.
Még egyszer utoljára
meg-meg simogat,
szeretően, féltően,
pihenni hívogat.

Kerecsényi Éva

Fényerő

felhők között szökdécsel a szellő
hízeleg sok zsenge fűzfaágnak
magam mellé ültetem a csendet
remek társaság
hogy szavába ne vágjak
kettőt sem szólunk
bámuljuk az eget
gondolathangyáim szanaszét kószálnak
jó lenne tudni mit hoz a holnap
adhat-e csókot tavasz a nyárnak
szívek zokognak
szöknek a percek
zárt ajtók mögött dörömböl az élet
ölelni kéne s szeretni nagyon,
üssön már léket a fény a sötéten

FOTÓ: BÖGI TAMÁS

Ötvös Németh Edit

dermedtség

sovány jégviasz
most a napsugár
didereg ő is
egy rázós nap után
fagyott lehelet
simítja merev testét
aranya kopik
minden másodpercnél
horizonton fürdik
jeges szappanhabban
vigasztalást nem lel
a dermedt alkonyatban

FOTÓ: BÖGI TAMÁS

Ötvös Németh Edit

Kicsi kacska

Apró kacska hova totyogsz?
Talán a morzsákat hajszolod?
Tüneményes tavaszi szél,
tollaid borzolja kedvesen szét.
Hol e szellő, mikor a fagy,
még a kertek alján matat?
Eljön, ne félj nemsokára,
cirádát rajzol a tájra,
neked pedig sok friss halat,
csőrödbe csuszamlik a falat.

Narancsszínű kis csizmádon
pikkelyes a lakkozás,
ovi után megtalálod
a dupla gombos iskolát.
A csoportban mi a jeled?
Nádrostélyos kis fekhelyed
kényelmesen elviseled?
Itt az este, naplemente
kíván neked nyugalmat,
szedte-vette teremtette,
nemsokára elalhatsz.

SZERZŐK:

Dittrich Panka

Jakab Ibolya Shanti

Kerecsényi Éva

Ötvös Németh Edit

Rozán Eszter

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Zsubrits Zsolt